

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1915.

Treść: (M 397. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915 o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku.

397.

Rozporządzenie Ministrów skarbu i sprawiedliwości z dnia 29. grudnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku.

W celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku, zarządza się, co następuje:

I. Należności spadkowe.

§ 1.

Przysporzenia na życzenie ostatniej woli spadkobiercy.

(1) Przysporzenia w rodzaju, oznaczonym w § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, które spadkodawca zlecił nabywcy nie w sposób, prawnie tego ostatniego wiążący, lecz które polegają tylko na życzeniu ostatniej woli spadkodawcy, nie podlegają należności spadkowej, jeśli przedmiot i wymiar przysporzenia lub wybór osoby, na której korzyść ma ono być uczynione, spadkodawca pozostawił w zupełności uznaniu dziedzica lub zapisobiercy.

(2) Za życzenie ostatniej woli w myśl § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, należy uważać tylko takie życzenie spadkodawcy, które wyrażone zostało w oświadczeniu ostatniej woli, lub też w osobnym, chociażby nie podpisanym piśmie spadkobiercy; jest przytem bez znaczenia, jeśli oświadczenie ostatniej woli jest nieważne tylko z powodu braku formalności. Obowiązek zapłaty należności zawisł od tego, czy przysporzenie zostało rzeczywiście dokonane lub jego wykonanie zostało przyrzeczone z mocą prawną.

(3) Jeśli przysporzenie będące przedmiotem życzenia spadkodawcy stanowią powtarzające się świadczenia, to obowiązkiem doniesienia według § 41., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego uczyni się zadość, jeśli się doniesie chociażby o pierwszym tylko świadczeniu.

§ 2.

Wliczanie innych należności do należności spadkowych.

Jeśli należność uiszczoną za inne przysporzenie lub wymierzoną stosownie do § 1., ustęp 4., § 45., ustęp 3., lub § 46., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego należy wliczyć do należności spadkowej, to winno się ją wliczyć, chociażby ona przekraczała należność spadkową, tylko do należności spadkowej, jaką się ma uścić od całego przypadnięcia na rzecz odnośnego nabywcy, nie zaś także do należności spadkowej od przypadnięć na rzecz innych nabywców. Nadwyżkę należy odpisać lub zwrócić.

§ 3.

Darowizny podlegające obowiązkowi należytości spadkowej.

(1) Należytość spadkowa po myśli § 1. ustęp 3., l. 1, cesarskiego rozporządzenia ma być tylko wtedy zapłacona, jeżeli wykonanie darowizny na zasadzie układu między interesowanymi odłożono conajmniej do śmierci darującego.

(2) Jeżeli władza skarbowa w zastosowaniu § 1., ustęp 3., l. 2 i 3 rozporządzenia cesarskiego traktuje darowizny między żyjącymi jako podlegające należytości spadkowej, to obowiązany do zapłaty należytości może udowodnić również w sposób wskazany w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, że nie zachodzą warunki, w tych postanowieniach zawarte.

§ 4.

Zliczanie przypadnięć.

(1) Kilka pochodzących od tego samego spadkodawcy przypadnięć na rzecz tego samego nabywcy, należy dla oznaczenia stopy należytościowej i obliczenia należytości zliczyć co do wszystkich rodzajów przypadnięć razem (§ 2., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego). Jeżeli tedy jednej osobie przypada ze spadku zarówno majątek powierniczy albo lenny jakoteż allodialny, to należy te nabytki w celu wymiaru należytości oceniać jako przypadnięcie jednolite. To samo ma zastosowanie, jeżeli przy substytucjach powierniczych substytutowi ze spadku po tym, który substytucję ustanowił, przypadł także bezpośrednio majątek, jakoteż wtedy, jeżeli ta sama osoba nabyła z pewnej spuścizny majątkość, po części z warunkiem (z czasokresem); po części bezwzględnie (bez czasokresu).

(2) Jeżeli w myśl § 14., ustęp 1. do 3. rozporządzenia cesarskiego należytość spadkową pobierze się według osobistego stosunku zrzekającego się do spadkodawcy, to dla obliczenia należytości spadkowej nie należy zliczać razem przypadnięcia na rzecz zrzekającego się i przypadnięcia pochodzącego z tej samej spuścizny na rzecz osób, na rzecz których zrzeczenie następuje.

§ 5.

Zwolnienie od należytości według zasad prawa międzynarodowego.

O rozszczeniuach co do uwolnienia od daniny spadkowej na podstawie zasad prawa międzynarodowego (końcowe postanowienie § 3. l. 3, rozporządzenia cesarskiego) rozstrzyga Ministerstwo skarbu.

§ 6.

Spadki po uczestnikach wojny.

(1) Żądanie ulg przewidzianych w § 4. rozporządzenia cesarskiego dla spuścizn po biorących udział w wojnie, należy wniesić do władzy skarbowej pierwszej instancji (okręgowej Dyrekcji skarbowej, Urzędu wymiaru należytości), można je też jednak złączyć z wykazem spuścizny.

(2) Wnioskodawca winien, jeżeli wymogi dla tej ulgi nie są w inny sposób ustalone, dostarczyć potrzebnych załączników.

(3) Jako takie załączniki wchodzi w rachubę w przypadkach § 4., ustęp 1., l. 1. i 2 rozporządzenia cesarskiego w szczególności poświadczenia władz wojskowych albo cywilnych i zakładów leczniczych, w których spadkodawca pozostawał w leczeniu. Potwierdzenia te, o ile nie robiono z nich innego użytku, są wolne od należytości.

(4) W przypadkach § 4., ustęp 1., l. 3, rozporządzenia cesarskiego można przedłożyć uchwałę sądu, którą orzeczono uznanie za zmarłego.

(5) O żądaniu rozstrzyga władza skarbowa pierwszej instancji.

(6) Powyższe postanowienia mają zastosowanie także przy spadkach po uczestnikach wojny, którzy w czasie swej śmierci nie byli już osobami wojskowymi w znaczeniu § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178.

(7) Postanowienia ustępów 1. do 4. i 6. mają odpowiednie zastosowanie, jeżeli na podstawie § 4., ustęp 5., rozporządzenia cesarskiego dla spuścizn po należących do siły zbrojnej jednego ze sprzymierzonych państw, prowadzących wojnę, wniesie się prośbę o przyznanie ulgi należytościowej. Rozstrzygnięcie tego rodzaju podań zastrzega się Ministerstwu skarbu.

§ 7.

Spuścizny po przejezdnych obcokrajowcach:

(1) Na zasadzie § 6., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego upoważnia się władze skarbowe pierwszej instancji do tego, aby na prośbę obowiązanego do opłaty należytości zamiechały ściągania należytości spadkowej od znajdującego się przejeźdźciewo w granicach państwa majątku obcokrajowca, który podczas podróży zmarł w krajach tutejszych.

(2) Upoważnienie to rozciąga się tylko na ruchomy majątek obcokrajowca, którego ostatni pobyt w granicach państwa nie trwał dłużej niż dwa miesiące i to tylko na wiezione z sobą

rzeczy podrózne (pakunki podrózne, gotówkę, kosztowności i t. p.).

§ 8.

Sądowe uznanie śmierci.

Jeżeli spadkodawcę na podstawie domniemania prawnego z § 24. p. k. u. e. uznano za zmarłego, ma być przy zastosowaniu § 8. cesarskiego rozporządzenia przyjęty jako dzień śmierci spadkodawcy ten dzień, który ustalono w sądowym uznaniu śmierci, jako domniemany dzień śmierci.

§ 9.

Oszacowanie spuścizny. Przypadnięcia zawarunkowane i ograniczone czasokresem.

(1) Oszacowanie spuścizny albo części składowych spuścizny — nie naruszając postanowień § 21., ustępy 2. i 3., rozporządzenia cesarskiego o obliczeniu należności za wzbogacenie powstałe przez ustanie praw trzecich osób — ma odpowiadać stosunkom dnia, w którym według § 8. rozporządzenia cesarskiego powstał obowiązek opłaty należności (§ 49. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, ze zmianą, ustanowioną w § 45., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(2) Przy przypadnięciach zawarunkowanych lub ograniczonych czasokresem jest ten dzień miarodajny dla obliczenia wartości drugiego przypadnięcia (§ 9. rozporządzenia cesarskiego), w którym ziszczył się warunek rozwiązujący lub zawieszający, nastął początek albo koniec czasokresu, albo w którym przez zgodną wolę interesowanych, alboważ w inny sposób nastąpiło przedwcześnie przeniesienie majątku.

(3) Przy przypadnięciach zawarunkowanych i ograniczonych czasokresem i substytucjach powierniczych ma być wymierzona należność spadkowa od drugiego przypadnięcia dopiero po zaistnieniu zdarzenia uzasadniającego obowiązek opłaty należności; jeżeli władza skarbową uważa to jednak za potrzebne dla zabezpieczenia roszczeń skarbu państwa, może ona przy sposobności wymiaru należności od pierwszego przypadnięcia żądać od tego, kto aż do chwili drugiego przypadnięcia jest uprawniony do posiadania majątku, stosownego zabezpieczenia należności dla tego drugiego przypadnięcia; jeżeli wymiar należności w czasie żądania zabezpieczenia nieda się jeszcze ustalić, ma być należność obliczona w przybliżeniu.

(4) Ziszczenie się warunku lub nastanie czasokresu albo przypadku substytucji jak też każda okoliczność, która spowoduje wcześniejsze przejście majątku na drugiego nabywcę, mają być zgłoszone według § 41., rozporządzenia cesarskiego w

urzędzie rejestrowym, powołanym do przyjmowania doniesień o podlegających obowiązkowi opłaty należności czynnościach prawnych (w urzędzie podatkowym, kasie skarbowej, urzędzie wymiaru należności).

(5) Wymierzanie należności spadkowej od drugiego przypadnięcia stosuje się według osobistego stosunku spadkodawcy do tej osoby, na rzecz której przypadnięcie to następuje.

(6) Zawarte w rozporządzeniu ostatniej woli ustanowienie czasokresu dla świadczenia zapisów, należy uważać tylko wtedy za ustanowienie czasokresu w myśl § 9. rozporządzenia cesarskiego, jeżeli czasokres sięga poza przeciąg czasu w § 685. p. k. u. e. oznaczony. W szczególności stosuje się to także do zapisów w gotówce i w innych rzeczach zaniennych, które mają być świadczone w ratach bezprocentowych.

§ 10.

Zniżenie należności przy przypadnięciach zawarunkowanych i ograniczonych czasokresem.

(1) Przedwczesne przejście majątku na drugiego nabywcę na podstawie zgodnej woli interesowanych albo na podstawie innych okoliczności, jest bez wpływu na to, czy i w jakim wymiarze następuje zniżenie należności spadkowej dla pierwszego przypadnięcia z przyczyny nieosiągnięcia dziesięcioletniego trwania posiadania (§ 9., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego). Jeżeli jednak w ciągu dziesięcioletniego czasokresu ziszczył się warunek, obowiązany do opłaty należności może domagać się tej ulgi dla pierwszego przypadnięcia stosownie do czasu, który upłynął aż do chwili ziszczenia się warunku.

(2) Obowiązek opłaty należności od czynności prawnej, która powoduje przedwczesne przejście majątku, należy oceniać według ogólnych postanowień prawnych o należnościach, a obowiązku tego nie narusza obowiązek do zapłaty należności spadkowej od drugiego przypadnięcia.

(3) Jeżeli nabywcę przypadł inny majątek bezwarunkowo, to do czystej wartości tego majątku należy dla obliczenia zniżonej należności, doliczyć tylko tę część warunkowo przypadłego majątku, o której mowa w § 9., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego (§ 4. tego rozporządzenia).

(4) Postanowienia ustępów 1. do 3. mają odpowiednie zastosowanie przy przypadnięciach ograniczonych czasokresem i przy substytucjach powierniczych (§ 9., ustęp 4. i § 10., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego). Przy przypadnięciach ograniczonych tylko czasokresem należy jednak za pierwsze przypadnięcie nawet bez wyraźnej prośby przypisać zaraz z góry należność w zniżonej kwocie.

§ 11.

Następujące po sobie przypadnięcia praw użytkowania.

(1) Postanowienia § 9. rozporządzenia cesarskiego mają także odpowiednie zastosowanie do następujących po sobie przypadnień praw użytkowania, używania, praw poboru renty albo praw do innych powrotnych świadczeń; obowiązek każdorazowego użytkownicy do ewentualnego zabezpieczenia rozciąga się jednak zawsze tylko na należność od przypadnięcia na rzecz jego bezpośredniego następcy.

(2) Jeżeli takie prawo przypada niepodzielnie więcej osobom w ten sposób, że po śmierci jednej lub więcej tych osób, część odpadającego przyrasta pozostałym, to przy każdorazowym odpadnięciu jednego z uczestników mają być zastosowane postanowienia §§ 12. i 41., rozporządzenia cesarskiego. W braku innego zarządzenia spadkodawcy, przyjmając w celu obliczenia należności, że każdemu z uczestników przysługuje równy udział.

§ 12.

Kilkakrotne dziedziczenia tego samego nieruchomości majątku.

(1) Obniżenie należności spadkowej według § 13., rozporządzenia cesarskiego przy ponownym odziedziczeniu tego samego majątku nieruchomości do księgi gruntowej na rzecz pierwszego nabywcy.

(2) Czasokres miarodajny dla zniżenia należności spadkowej, ma być liczony od dnia, w którym nastąpiło pierwsze przypadnięcie, uzasadniające obowiązek należności spadkowej, aż do dnia, w którym zaistniał obowiązek opłaty należności od dalszego przeniesienia.

(3) Jeżeli przed dalszym przeniesieniem była już uiszczona wyższa aniżeli zniżona kwota należności spadkowej, należy na żądanie drugiego nabywcy wliczyć nadwyżkę w tę przez niego uiszczone mającą należność, albo zwrócić ją, jeżeli pełna należność od drugiego przypadnięcia została już zapłacona. Prawni następcy pierwszego nabywcy mogą żądać zwrotu tylko o tyle, o ile nadwyżki nie policzono na rzecz drugiego nabywcy albo jej nie zwrócono.

(4) Do nieruchomości, które stanowią przedmiot substytucyjnej powierniczej zawarunkowanego lub ograniczonego czasokresem przypadnięcia albo senioratu, nie mają zastosowania ulgi z § 13., rozporządzenia cesarskiego, lecz dalej idące ulgi

należnościowe z §§ 9. i 10. albo § 11. rozporządzenia cesarskiego.

(5) Do należności od nieruchomości nie mają zastosowania postanowienia § 13., rozporządzenia cesarskiego, lecz przepisy § 1., ustęp końcowy, ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, w brzmieniu, zmienionem przez § 39., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego.

§ 13.

Zrzeczenie się spadku.

(1) Postanowienia pierwszego i trzeciego ustępu § 14. rozporządzenia cesarskiego nie mają zastosowania do tych oświadczeń wymienionego tam rodzaju, które zostaną złożone po oświadczeniu się do spadku, albo po przyjęciu zapisu.

(2) Postanowienie drugiego ustępu § 14. rozporządzenia cesarskiego ma natomiast zastosowanie przy zrzeczeniach się na rzecz pewnych oznaczonych osób także wtedy, jeżeli zrzeczenie się nastąpiło po oświadczeniu się do spadku (przyjęciu zapisu), ale przed przyznaniem spuścizny.

(3) W przypadkach § 14., ustęp 1. do 3., rozporządzenia cesarskiego nie potrzeba od zrzeczenia się obok należności spadkowej uiszczać także w sposób oznaczony w § 30., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego.)

§ 14.

Roszczenia trzech osób o własność.

Dowodu, że pewna rzecz, w której posiadaniu spadkodawca znajdował się w czasie swej śmierci, należy do osoby trzeciej (§ 15., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego), można dostarczyć także w sposób oznaczony w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 15.

Nieściągalne i niepewne wierzytelności.

Nieściągalność i niepewność pewnej wierzytelności, która podlega należności spadkowej, można podnieść w ciągu dwuletniego czasokreślu oznaczonego w § 17. rozporządzenia cesarskiego, a to albo w wykazie spuścizny, albo w podaniu do władzy skarbowej pierwszej instancji i należy udowodnić to przez odpowiednie załączniki.

(2) Podanie to rozstrzyga władza skarbową pierwszej instancji.

(3) Dwuletni czasokres może być przedłużony tylko z przyczyn zasługujących na uwzględnienie. O przedłużeniu należy prosić władzę skarbową pierwszej instancji.

§ 16.

Wierzytelności z tytułu regresu w przypadku odpowiedzialności solidarnej i poręki.

Jeżeli dług, za który spadkodawca odpowiadał solidarnie albo tylko jako ręczyciel, przedstawiony będzie do potrącenia, to w przypadku pierwszym kwota przenosząca udział spadkodawcy w długu (§ 896. p. k. u. c.), a w przypadku drugim cała dłużna kwota ma być jako wierzytelność z tytułu regresu wstawiona do majątku czynnego, o ile się nie wykaże, że takie prawo regresu nie istnieje. Jeśli wierzytelność z tytułu regresu jest nieściągalna albo niepewna, mają zastosowanie postanowienia § 17. rozporządzenia cesarskiego i § 15. niniejszego rozporządzenia.

§ 17.

Oszacowanie dzieł sztuki itp.

(1) Prośbę o przewidziane w § 19., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego ulgi przy oszacowaniu dzieł sztuki lub prac przemysłu artystycznego, bibliotek, rękopisów i przedmiotów wartości naukowej, historycznej, artystycznej lub kulturalnej, należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancji, wymieniając zwykłą wartość tych przedmiotów, prośbę można jednak połączyć także z wykazem spuścizny albo ze środkiem prawnym przeciw wymiarowi. Po prawomocności wymiaru należyci spadkowej wniesienie prośby tego rodzaju jest niedopuszczalne.

(2) Ulgę można przyznać tylko wtedy, gdy ocenić się mający przedmiot ma trwałą wartość artystyczną albo trwałe znaczenie naukowe, historyczne, artystyczne lub kulturalne.

(3) Istnienie tych wymogów ma obowiązywać do opłaty należyci wykazać, o ile już i bez tego nie są ustalone. Jako załączniki mają w szczególności znaczenie opinie artystów, uczonych albo innych fachowców, korporacji zawodowych, następnie organów publicznych muzeów, bibliotek i innych zbiorów.

(4) Na wniosek obowiązanego do należyci i na jego koszt może także władza skarbową zasięgnąć tego rodzaju opinii.

(5) Prośbę należy przedłożyć za pośrednictwem krajowej Dyrekcji skarbu Ministerstwu skarbu, które rozstrzyga o prośbie według swobodnego uznania i w razie zezwolenia oznacza wartość, która ma stanowić podstawę dla wymiaru należyci.

(6) Jeżeli przedmioty, które na podstawie powyższych postanowień były niżej oszacowane,

zostaną przez obowiązanego do opłaty należyci w przeciągu dziesięcioletniego czasokresu po przypadnięciu spadku, odpłatnie albo bezpłatnie pozbyte albo przeniesione za granicę, to obowiązywać do należyci winien donieść władzy skarbowej, która wymierzyła należyci spadkową, w ciągu ośmiu dni, o pozbyciu albo przeniesieniu za granicę, pod rygorem następstw karnych z § 43., ustęp 1. i 3., rozporządzenia cesarskiego i uściść dodatkowo tę nadwyżkę należyci, którą oznaczy władza skarbową biorąc za podstawę uzyskaną cenę kupna albo w inny sposób obliczoną pełną wartość sprzedanego albo za granicę przeniesionego przedmiotu.

(7) Za upoważnieniem Ministerstwa skarbu, można odstąpić od żądania złożenia tej nadwyżki, jeżeli obowiązywać do opłaty należyci oddał przedmiot niżej oszacowany na stałe i bezpłatnie dla dostępnych dla publiczności zbiorów (muzeum, biblioteki itp.) w granicach państwa.

§ 18.

Oszacowanie prawa użytkowania i używania.

(1) Przy szacowaniu prawa użytkowania albo używania (§ 20., ustępy 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego), należy potrącić z góry długi albo ciężary, które ciężą na rzeczy służebnej, od wartości brutto rzeczy służebnej. Długi albo ciężary jednak, które obciążają wyłącznie uprawnionego użytkowcę albo nabywcę rzeczy obciążonej, należy dopiero po oszacowaniu potrącić od wartości spadku, który one uszczuplają.

(2) Jeżeli czas trwania służebności zawisły jest od czasu życia więcej osób w ten sposób, że służebność gaśnie ze śmiercią osoby, która najpierw umrze, to dla obliczenia wartości jest miarodajny wiek najstarszej osoby.

§ 19.

Przypadnięcie majątku obciążonego prawami użytkowania, używania albo poboru renty.

(1) Należyci spadkowa od przypadnięcia rzeczy, obciążonej prawem użytkowania, używania lub poboru renty albo prawem do innych powrotnych świadczeń na rzecz trzeciego, ma być obliczona bez względu na wzbogacenie, które nastąpi w swoim czasie przez ustanie tych praw i odroczone aż do ustania obciążenia przez władzę skarbową pierwszej instancji na prośbę obowiązanego do opłaty należyci stosownie do § 21. rozporządzenia cesarskiego; obowiązywać do opłaty nale-

żytości winien jednak na żądanie władzy skarbowej dać stosowne zabezpieczenie dla należności.

(2) Jeżeli według § 20., ustępy 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego oszacować się mające prawo użytkowania albo używania na pewnej rzeczy przysługuje albo przypada więcej osobom kolejno po sobie, to przy przewidzianem w § 21., ustępy 1. do 3., rozporządzenia cesarskiego, obliczeniu należności spadkowej od przypadnięcia rzeczy służebnej, należy przyjąć wartość służebności w kwocie odpowiadającej całemu czasowi jej trwania, najwyżej jednak do połowy wartości rzeczy służebnej.

(3) Wzbogacenie, które nastąpiło z przyczyny ustania obciążenia (§ 21., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego), ma być przy obliczeniu należności spadkowej uważane jako samoistne przypadnięcie.

§ 20.

Potrącenie długów i ciężarów. Postanowienia ogólne.

(1) Długi i ciężary, których potrącenia od spadku żąda się w celu obliczenia należności spadkowej (§ 22. rozporządzenia cesarskiego) mają być przed wymiarem należności najpóźniej jednak przed nastaniem prawomocności tego wymiaru zgłoszone i wiarygodnie wykazane, w przeciwnym razie nie będą przy obliczeniu należności spadkowej uwzględnione. O nieuznaniu zgłoszonych do potrącenia pozycji, winien obowiązany do opłaty należności być wyraźnie zawiadomiony.

(2) Jeżeli długi i ciężary mają być potrącone nie od całej spuścizny lecz tylko od pewnej oznaczonej części albo przypadnięcia, to należy też dostarczyć dowodu, że dotyczą one tylko tej części albo przypadnięcia.

§ 21.

Sposób wykazywania długów i ciężarów.

(1) Do wiarygodnego wykazania długów i ciężarów — niewłączając zarządzeniom zawartym w §§ 22. do 24. — służą tylko załączniki następujące:

1. Dokumenty prawne, wystawione przez samego spadkobiercę, albo przez osoby, których był on prawnym następcą albo mocodawcą w tym celu, aby służyły jako dowód co do przedstawionej do potrącenia wierzytelności. Jeżeli dokumentu nie wystawił sam spadkodawca, lecz

inna osoba i będzie się twierdziło, że spadkodawca jako prawny następca albo mocodawca był obowiązany ze stosunku dłużnego, musi być wykazane przejście zobowiązania z prawnego poprzednika na niego albo udzielenie przez niego pełnomocnictwa.

2. Uwierzytelnione wyciągi z ksiąg publicznych.

3. Uwierzytelnione wyciągi z prowadzonych prawidłowo ksiąg handlowych i przemysłowych co do wierzytelności albo długów z przedsiębiorstwa handlowego albo przemysłowego.

4. Kwity władz publicznych i urzędów na uskutecznione zapłaty w celu wyrównania zobowiązań spadkodawcy po jego śmierci.

5. Prawomocne nakazy zapłaty, rozstrzygnięcia i wykazy zaległości władz publicznych i urzędów, o ile się z nich okazuje, że wierzytelność zalegała w czasie powstania obowiązku opłaty należności.

Na dowód uiszczenia państwowych opłat spadkowych na rzecz państwa zagranicznego, które według § 6., ustępy 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego wliczalne są do długów spadkowych, należy dołączyć potwierdzenie zapłaty władzy zagranicznej.

6. Prawomocne orzeczenia i wyroki sądów.

Ta siła dowodowa nie przysługuje jednak wyrokom zaocznym, wyrokom z uznania i nakazom zapłaty w postępowaniu upominawczem, wydanym przeciw dziedzicom (zapisobiercom), ani wyrokom, które polegają jedynie na uznaniu długu przez spadkodawcę w rozporządzeniu ostatejnej woli.

Orzeczenia i wyroki zagranicznych sądów służą z ograniczeniami zawartymi w poprzednim ustępie do wiarygodnego wykazania długów, jeżeli według przepisów tutejszokrajowych stanowią tytuł egzekucyjny.

7. Potwierdzenia sądu opiekuńczego albo kuratelanego, że badał i uznał istnienie i rozmiar wierzytelności, podniesionej przeciw spadkobiercy.

(2) W przypadkach l. 1, 2, 3 i 6 pierwszego ustępu, należy na żądanie władzy skarbowej przedłożyć także potwierdzenie wierzyciela, albo inne załączniki co do wysokości długu w czasie powstania obowiązku należnościowego. W razie niewypełnienia takiego wezwania, może władza skarbowa według swobodnego uznania odmówić w całości lub w części uznania pozycji potrącenia. Potwierdzenia i załączniki wystawione jedynie w wymienionym celu są wolne od stempla.

(3) Długi kapitałowe i odsetki, dla których czasokres przedawnienia upływał, mogą być tylko wtedy uznane za pozycje potrącenia, jeżeli będzie także wykazane, że przedawnienie nie nastąpiło wskutek przerwy.

§ 22.

Udogodnione wykazanie wierzytelności osób, prowadzących handel i przemysł.

Wierzytelności osób, prowadzących handel i przemysł, powstałe w ich przedsiębiorstwie handlowem albo przemysłowem, pod warunkiem, że wszystkie zgłoszone do spuścizny jako pozycje potrącenia wierzytelności tego samego wierzyciela nie przekraczają kwoty 500 K, mają być uznane na podstawie niewierzytelionego wyciągu z ksiąg, albo niepodważanego rachunku wierzyciela jako pozycje potrącenia, jeżeli z osnowy tych załączników wynika, że świadczenie wierzyciela miało miejsce przed śmiercią spadkodawcy i jeżeli dalej będzie uwiarygodnione przez oświadczenie wierzyciela albo w inny sposób, że dług zapłacono dopiero po śmierci spadkodawcy albo że on jeszcze zalega.

§ 23.

Inne udogodnienia przy wykazaniu.

(1) Pozycje potrącalne, odnoszące się do ostatniej choroby i pogrzebu spadkodawcy, jakoteż pochodzące z czasu przed śmiercią spadkodawcy a w tym czasie jeszcze niespłacone, na które z reguły nie wystawia się dokumentów prawnych, n. p. długi z bieżącego obrotu gospodarczego, długi na utrzymanie domu itp., jeżeli wierzytelności te nie zalegają dłużej niż dwa lata i odpowiadają stosunkom majątkowym spadkodawcy, można wykazać także:

1. rachunkami albo kwitami wierzycieli albo

2. sądowem zgłoszeniem takich wierzytelności albo wydatków, o ile zostały uznane przez spadkobierców.

(2) Postanowienia te mają w szczególności zastosowanie do wierzytelności za usługi osób, które pozostawały w stosunku najmu usług albo służbowym do spadkodawcy.

§ 24.

Długi i ciężary, które nie polegają ani na czynności prawnej ani na prawie publicznem.

Długi ciężary, które nie polegają ani na czynności prawnej ani na prawie publicznem,

może władza skarbowa uznać na podstawie swobodnej oceny dowodów w całości lub w części jako pozycje potrącalne, nawet jeżeli nie przedłożono wymienionych w §§ 21. do 23. załączników.

§ 25.

Uznania długu przez spadkodawcę.

Wierzytelności, których potrącenia żąda się na podstawie uznania długu, zawartego w rozporządzeniu ostatniej woli spadkodawcy, należy przy obliczeniu należności spadkowej uwzględnić jako pozycje potrącalne tylko wtedy, jeżeli istnienie wierzytelności po myśli §§ 21. do 24. będzie wiarygodnie wykazane. Bez takiego wykazania ma się postępować z nimi jak z zapisami na rzecz osoby oznaczonej jako uprawnionej do jej żądania, jeżeli ona kwotę wierzytelności zgłosi albo jej zapłatę przyjmie.

§ 26.

O obowiązku zapłaty i odpowiedzialności.

(1) Solidarny obowiązek zapłaty i odpowiedzialności według § 23. rozporządzenia cesarskiego nie jest ograniczony na czas aż do przyznania spuścizny.

(2) Jeżeli jedna z więcej osób, którym majątek wspólnie przypadł, zapłaci całą należność i dla swego roszczenia o zwrot nabędzie przez to prawo pierwszeństwa i stopień zapłaconej należności (§ 23., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego), to urząd, w którym należność zapłacono, ma wierzycielom zastawnym udzielić na ich prośbę wyjaśnienia co do imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania płacącego i co do wysokości zapłaconej przez niego należności.

§ 27.

Domniemanie prawne.

(1) Władza skarbowa może odstąpić od dostarczenia dowodu przeciwnego, przewidzianego w § 24., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego, jeżeli jej z okoliczności towarzyszących przypadkowi jest wiadome, że domniemanie prawne z 1. i 2. ustępu wymienionego paragrafu sprzeciwia się stanowi faktycznemu.

(2) Pełnomocnictwo udzielone trzeciemu do podjęcia odsetek od złożonego majątku albo do rozrządzenia niemi, niema być uważane jako prawo rozrządzenia albo prawo współrozrządzenia tym majątkiem po myśli § 24., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

§ 28.

Zastępstwo władzy skarbowej przy sporządzeniu inwentarza.

(1) Jeżeli według postanowień drugiej części piątego rozdziału patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, ma być sporządzony inwentarz spuścizny, winien sąd spadkowy zawiadomić zawczasu władzę skarbową pierwszej instancyi, w której okręgu sąd ma siedzibę, o wyznaczeniu audyencyi do sporządzenia inwentarza spadku, w celu ewentualnego wysłania zastępcy, o ile sąd wie albo ma podstawę do przyjęcia, że wartość majątkowa spuścizny bez potrącenia długów i ciężarów przenosi 50.000 K.

(2) W każdym razie należy zawiadomić władzę skarbową o sporządzaniu inwentarza, jeżeli ona poprosi o to sąd spadkowy.

(3) Jeżeli inwentarz ma być sporządzony w okręgu innego sądu i władza skarbową ma być zawiadomiona o sporządzaniu inwentarza, winien sąd spadkowy zwrócić uwagę sądu wezwanego, że władzę skarbową (ustęp 1.) należy zawiadomić o audyencyi wyznaczonej do sporządzenia inwentarza.

(4) Jeżeli inwentarz sporządza komisarz sądowy, to jego obowiązkiem jest po myśli powyższych postanowień zawiadomić władzę skarbową.

(5) Zastępca władzy skarbowej ma prawo przy sporządzaniu inwentarza wpływać przez przytoczenie stanu rzeczy i przez stawianie wniosków na należyte i zupełne wysledzenie części składowych majątku spadkowego i ich rzeczywistej wartości.

(6) Koszta wysłania zastępcy władzy skarbowej do sporządzenia inwentarza spadkowego ponosi skarb państwa.

§ 29.

Przyznanie spadku przed zapłaceniem albo zabezpieczeniem opłat spadkowych.

(1) Jeżeli spadek po myśli § 26., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego będzie przyznany przed zapłatą należności i innych opłat spadkowych, to należy w protokole przewodu spadkowego albo na koncepcie dekretu dziedzictwa wymienić dane zabezpieczenie. Jeżeli takiego zabezpieczenia nie dano, to należy przytoczyć, w jakich częściach majątkowych (nieruchome rzeczy, należące do spadku albo należące do depozyty) sędzia spadkowy upatruje dostateczne pokrycie dla należności i innych opłat.

(2) Jeżeli jako pokrycie dla należności i innych opłat wchodzi w rachubę depozyty, to należy baczyć na to, że w miarę okoliczności można w myśl § 28., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego wydać dziewięć dziesiątych części wartości tych przedmiotów majątkowych.

§ 30.

Wydanie depozytów i innych przedmiotów majątkowych.

(1) Przepisom § 28. rozporządzenia cesarskiego podlegają także przedmioty majątkowe, które wprawdzie nie są przedmiotem postępowania sądowego, ale według postanowień rozporządzenia cesarskiego albo §§ 14. i 15. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, podlegają należności spadkowej.

(2) Przyznanie spadku jako takie nie mieści w sobie przewidzianego w § 28. rozporządzenia cesarskiego wyraźnego zezwolenia sądu spadkowego na wydanie, podjęcie albo obciążenia zastawem przedmiotów majątkowych.

(3) Zezwolenie sądu spadkowego na wydanie albo zastawienie kwot ubezpieczeniowych, do których wypłaty obowiązany jest zakład ubezpieczeń skutkiem śmierci ubezpieczonego (biorącego ubezpieczenie) albo na wydanie lub zastawienie depozytów (§ 28. rozporządzenia cesarskiego) jest zbyteczne, jeżeli wydanie (zastaw) ogranicza się najwyżej na kwotę 20.000 K i ponadto najmniej jedna piąta ubezpieczonej kwoty albo wartości złożonych przedmiotów majątkowych będzie zatrzymana na pokrycie należności w zakładzie ubezpieczeń albo u przechowcy; zakład ubezpieczeń albo przechowca ma jednak dla uniknięcia następstw prawnych, związanych z niedozwolonem wydaniem (zastawieniem), zawiadomić niezwłocznie sąd o wydaniu albo zastawieniu, podając całą kwotę ubezpieczenia (depozyt), wysokość wydanej albo zastawionej kwoty jakoteż imię i nazwisko i miejsce zamieszkania spadkodawcy i tego, kto te przedmioty majątkowe podjął albo zastawił.

(4) Znajdujących się w schowkach bezpieczeństwa (safes) przedmiotów majątkowych nie wolno bez wyraźnego zezwolenia sądu spadkowego wydać także wtedy, jeżeli z kilku osób uprawnionych do rozrządzania schowkiem bezpieczeństwa choćby tylko jedna zmarła.

§ 31.

Obowiązek przedłożenia wykazu spadkowego.

(1) Wykaz spadkowy (§ 46. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50) należy podać do

sądu spadkowego, o ile w następujących postanowieniach inaczej nie zarządzono. Obowiązek do przedłożenia wykazu ciąży:

1. Dla wszelkich przypadnięć wymienionych w § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego (dziedzictwa, zapisów) do niepodzielnej ręki na spadkobiercach wraz z ewentualnymi pełnomocnikami spadkobierców;

2. przy substytucjach powierniczych na substytucie w razie zaistnienia przypadku substytucyi;

3. przy przypadnięciach powiernictw lennych i familijnych (§ 1., ustęp 1., l. 4 rozporządzenia cesarskiego) na nabywcy. Jeżeli przypadnięcie nie nastąpi wskutek śmierci dotychczasowego posiadacza, to ma nabywca w sądzie właściwym do pieczy nad powiernictwem familijnem albo o ile chodzi o przypadnięcia lenna, w urzędzie rejestrowym (§ 9., ustęp 4.) wnieść wykaz majątku, do którego mają być zastosowane odpowiednio przepisy o wykazie spadkowym.

(e) Przypadnięcia, oznaczone w § 1., ustęp 1., l. 2 i 3, tudzież w ustępach 2. i 3. jak również wymienione w §§ 16. i 24. rozporządzenia cesarskiego i w § 14. i 15. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74. przedmioty majątkowe, o ile fakt ich przypadnięcia wiadomy jest osobom, obowiązanych do złożenia wykazu spadkowego, należy wstawić do tego wykazu, alboważ winni obowiązani do przedłożenia wykazu spadkowego zawiadomić o nich urząd rejestrowy (§ 9., ustęp 4.), równocześnie z przedłożeniem tego wykazu.

(3) O przypadnięciach oznaczonego w poprzednim ustępie rodzaju jakoteż o przypadnięciach zawarunkowanych albo ograniczonych czasokresem, ma nabywca równocześnie z przewidzianem w § 41. rozporządzenia cesarskiego doniesieniem, w razie zaś nieistnienia obowiązku donoszenia w ciągu sześciu miesięcy po nastaniu obowiązku należyściowego dostarczyć urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) wykazu dla wymiaru należyści spadkowej, podając wartość poszczególnych części składowych majątku. Od tego obowiązku jest nabywca zwolniony, jeżeli wartości przypadłych przedmiotów majątkowych w myśl ustępu 2. zostały wciągnięte do przedłożonego już wykazu spadkowego.

(4) Jeżeli wskutek sporu prawnego nastąpi po przyznaniu spadku zmiana w osobie nabywców, albo w rozdziale majątku spadkowego, to nabywcy obowiązani są do niepodzielnej ręki przedłożyć urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) wykaz spadkowy.

§ 32.

Forma i osnowa wykazu spadkowego.

(1) Wykaz spadkowy ma być sporządzony według załączonego wzoru i przy przestrzeganiu podanych niżej przepisów.

(2) Winni go podpisać spadkobiercy i jeżeli są pełnomocnicy spadkobierców, także ci ostatni. Jeżeli podpisaniu przez wszystkich spadkobierców i pełnomocników spadkobierców stoją na przeszkodzie znaczne trudności ze względu na miejsce pobytu powyższych osób albo z innych powodów, to wystarczy podpis jednego spadkobiercy albo jednego pełnomocnika spadkobierców.

(3) Wykaz spadkowy składa się z pięciu części, a to:

1. Majątek spadkowy:

Pierwsza część wykazu spadkowego ma zawierać przedstawienie całego wchodzącego w rachubę dla wymiaru należyści spadkowej majątku zmarłego jak też oznaczenie wartości poszczególnych składowych części majątku i to na podstawie inwentarza spadkowego albo, jeżeli go nie sporządzono, na podstawie zeznania majątku ze skutkiem przysięgi (§ 114. cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208).

Przytem należy wymienić odrębnie poszczególne należące do spadku nieruchomości wraz z przynależnością, papiery wartościowe według ilości i rodzaju z podaniem ich nominalnej i obiegowej wartości, następnie poszczególne wierzytelności i inny ruchomy majątek tudzież podać, na jakiej podstawie (inwentarz sądowy, zeznanie majątkowe ze skutkiem przysięgi, sądowe oszacowanie, notowanie kursu itd.) wartość poszczególnych przedmiotów wysledzono. Przy papierach wartościowych i wierzytelnościach winny być w szczególności wykazane także zapadłe już w dniu przypadnięcia, dalej te niezapadłe jeszcze odsetki, które narosły aż do dnia przypadnięcia (np. odsetki od papierów wartościowych, odsetki kuponowe).

W tej części wykazu spadkowego należy dalej zamieścić te wymienione w § 31. części składowe majątku także wówczas, jeśli nie są przedmiotem postępowania.

Wierzytelności, dla których z przyczyny nieściągalności albo niepewności żądane będzie całkowite lub częściowe zwolnienie od należyści spadkowej, mają być jak inne wierzytelności wciągnięte do wykazu majątku czynnego, jednak w rubryce „uwagi strony“ należy oznaczyć je jako nieściągalne albo niepewne; przytem należy podać powód nieściągalności i niepewności.

2. Pozycje potrącenia.

W drugiej części wykazu spadkowego należy wymienić długi i ciężary, których potrącenia ze spadku się żąda, a to oddzielnie według poszczególnych pozycji i z podaniem tytułów prawnych.

Przy ubezpieczonych prawem zastawu długach i ciężarach ma być obciążona nieruchomości dokładnie oznaczona.

Dalej należy podać, czy poszczególne długi i ciężary dotyczą całego spadku albo tylko oznaczonej części lub przypadnięcie. W ostatnim przypadku należy tę część albo przypadnięcie bliżej oznaczyć.

Przy ciężarach, które polegają na prawie użytkowania albo na prawie do powtarzających się świadczeń, należy podać bliżej czas trwania obciążenia i w razie potrzeby sposób wymiaru jej wartości.

Na końcu tej części należy wykazać czystą wartość majątku, jaka się okaże z zestawienia majątku czynnego i pozycji potrącenia.

3. Przypadnięcia.

W trzeciej części wykazu spadkowego należy wymienić:

Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania osób, które jako spadkobiercy, zapisobiercy albo zresztą jako nabywcy w myśl rozporządzenia cesarskiego uczestniczą w majątku, podlegającym obowiązкови należności spadkowej, potem — o ile dady te mają doniosłość dla wymiaru należności spadkowej — stopień i rodzaj istniejącego między spadkodawcą i nabywcami stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa, dalej ewentualny stosunek najmu usług lub służbowy między nabywcą a spadkodawcą. Przy podawaniu tych dat należy dokładnie różnić pokrewieństwo i powinowactwo.

Przy przypadnięciach, dla których będzie się żądało uwolnienia od należności albo zniżki należności, należy podać tytuł prawny i ustawowe postanowienia, na których się to roszczenie opiera.

Dalej należy odnośnie do poszczególnych przypadnięć podać przypadły nieruchomości i ruchomy majątek, czystą wartość, jaka się przy uwzględnieniu długów, ciężarów i nałożonych zapisów okaże i stopę procentową należności spadkowej, jaka ma być zastosowana według 1. pozycji taryfy innych postanowień rozporządzenia cesarskiego.

4. Wykaz dla należności od nieruchomości.

W czwartej części wykazu spadkowego mają być podane należące do majątku spadkowego

nieruchome rzeczy z wartością, zamieszczoną w pierwszej części wykazu spadkowego i przy oznaczeniu osoby nabywcy, dalej należy tu uwidocznnić tytuł prawny i dzień nabycia przez spadkodawcę jak też stopę procentową należności od nieruchomości.

5. Szczególne zeznania.

Piąta część wykazu spadkowego ma zawierać ewentualne szczególne zeznania stron, w każdym razie jednak przytoczenie, czy majątek spadkowy został rozdzielony między uczestników spadku na podstawie ustawowego, testamentowego albo umownego porządku dziedziczenia, czy też w inny sposób (wskutek zrzeczenia spadku, układu spadkowego itp.), dalej czy otrzymane naprzód datki były wliczone.

Należy przytem podać umowy zawarte między uczestnikami spadku według ich istotnej osnowy i przy podaniu cyfrowych podstaw.

W końcu jeżeli między spadkodawcą i pozostałym przy życiu małżonkiem istniała wspólność majątkowa na wypadek śmierci, ma być ta okoliczność tu podana.

§ 33.

Załączniki wykazu spadkowego.

Dokumenty i pisma dla wykazania długów i ciężarów, jakoteż potrzebne ewentualnie środki dowodowe co do stosunku pokrewieństwa, powinowactwa, najmu usług albo stosunku służbowego nabywcy do spadkodawcy, nadto środki dowodowe dla uzasadnienia z ich pomocą roszczenia o uwolnienie od należności, albo o ulgę należnościową, albo próśby o uznanie nieściągalności, albo niepewności wierzytelności spadkowych mają być dołączone do wykazu spadkowego w pierwopisie albo uwierzytelnionym odpisie. Jeżeli te środki dowodowe znajdują się w akcie spadkowym, to wystarczy powołać się na nie.

§ 34.

Wykaz spadkowy przy spółdziale sądu.

(1) Przepisów §§ 32. i 33. należy przestrzegać także wówczas, jeżeli wykaz spadkowy będzie sporządzony przez sąd. Jeżeli zeznania w wykazie spadkowym polegają na datach, podanych do protokołu spadkowego, to podpisanie protokołu postępowania przez strony zastępuje ich podpis na wykazie spadkowym.

(2) Przy spadkach, których wartość bez potrącenia długów i ciężarów i z doliczeniem doszłych ewentualnie do wiadomości sądu innych przypadków, podlegających należności spadkowej (§ 31., ustęp 2.), kwoty 10.000 K nie przewyższa, może być wykaz spuścizny wzięty do protokołu postępowania. Winien on wtedy zawierać wszystkie zeznania, które mają być wciągnięte do wykazu spadkowego. Co do majątku czynnego wystarczy jednak powołanie się na mające moc przysięgi zeznanie majątku albo na inwentarz, które, o ile były w ten sposób w protokole powołane, należy uważać za części składowe wykazu spadkowego.

(3) Protokół postępowania, który przyjęty będzie za podstawę wykazu spadkowego albo go zastępuje, należy przy zastosowaniu przepisów należnościowych uważać na równi z wykazem spadkowym.

§ 35.

Odpadnięcie wykazu spadkowego.

Jeżeli według postanowień tego rozporządzenia należność spadkowa będzie uiszczona w stemplach (§ 44), nie potrzeba sporządzać wykazu spadkowego.

§ 36.

Wymogi przyznania spadku; zawiadomienie sądów o zapłaceniu należności.

(1) Pominiawszy przypadki z § 26., ustęp 1. albo 2. rozporządzenia cesarskiego nie może nastąpić przyznanie spadku przed uiszczeniem albo dostatecznym zabezpieczeniem należności spadkowych, należności od nieruchomości, które ma się uiszczyć wskutek przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat uiszczyć się mających od spuścizny, to jest od przeniesienia na wypadek śmierci.

(2) O zupełnym wyrównaniu wymienionych należności należy w każdym przypadku zawiadomić sąd.

§ 37.

Przesłanie wykazu spadkowego urzędowi rejestrowemu.

(1) Sąd spadkowy porówna wykaz spadkowy z aktami spadkowymi, spowoduje w razie potrzeby jego uzupełnienie albo sprostowanie i odeszle go o ile możliwości bezzwłocznie urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) tego okręgu, w którym sąd ma swoją siedzibę, z potwierdzeniem, że zgodny jest z aktami spadkowymi

i wynikiem postępowania (§ 46., czwarty ustęp ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

(2) Jeżeli według § 34., ustęp 2. wykaz spadkowy będzie wzięty do protokołu postępowania, ma sąd spadkowy o ile możliwości bezzwłocznie przesłać wymienionemu urzędowi protokół postępowania, załączając mające moc przysięgi zeznanie majątkowe albo inwentarz a to w pierwopisie lub uwierzytelnionym odpisie jakoteż środki dowodowe, dostarczone dla wykazania pożyczki potrącenia, powołując się na § 34. i równocześnie zawiadomić o przyznaniu spadku.

§ 38.

Usunięcie braków wykazu spadkowego.

Jeżeli wykaz spadkowy nie był sporządzony według postanowień tego rozporządzenia albo jeżeli w nim zachodzą niezgodności albo niedokładności, które mają znaczenie dla wymiaru należności, ma władza skarbowa zniewolić w razie potrzeby stronę do sprostowania lub uzupełnienia wykazu spadkowego albo postąpić według § 42.

§ 39.

Dostrzeżenie bezprawności.

(1) Jeżeli przy sposobności postępowania spadkowego dojdzie do wiadomości sądu, że zatajono przedmioty majątkowe, które podlegają należności spadkowej, zawiadomi sąd o tem urząd rejestrowy, przesyłając wykaz spadkowy albo akta postępowania (§ 37.).

(2) Jeżeli władza skarbowa dowie się, że zatajano przedmioty, które podlegają postępowaniu jako części składowe spadku, winna zawiadomić o tem sąd spadkowy.

§ 40.

Wykaz spadkowy przy przyznaniu spadku przed uiszczeniem albo zabezpieczeniem należności spadkowych.

(1) Jeżeli według § 26. rozporządzenia cesarskiego spadek zostanie przyznany przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem należności spadkowych, należności od nieruchomości mających się uiszczyć wskutek przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat, które ma się uiszczyć od spadku, w takim razie sąd spadkowy przesłać winien urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) najdalej w ciągu ośmiu dni po wysłaniu dekretu dziedzictwa albo

a) wykaz spadkowy albo

b) w przypadku z § 34., ustęp 2., akta spadkowe (§ 37. ustęp 2.) zawiadamiając o przyznaniu spadku albo

c) sporządzone przez sąd według wzoru dla wykazu spadkowego zestawienie dat, potrzebnych do wymiaru należitości.

(2) Przesłanie zestawienia według ustępu 1., lit. c) nie dotyka obowiązku strony do wniesienia samoistnego wykazu spadkowego i nie usuwa następstw niewypełnienia tego obowiązku. W tym przypadku ma strona wnieść do urzędu rejestrowanego (§ 9., ustęp 4) wykaz spadkowy w ciągu trzydziestu dni po przyznaniu spadku.

§ 41.

Spadki obcokrajowców.

(1) Jeżeli co do majątku spadkowego obcokrajowca, podlegającego należitości spadkowej, postępowanie nie należy do sądu austriackiego (§ 23., ustęp 1., cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208), to wykaz spadkowy należy wnieść bezpośrednio do urzędu rejestrowego (§ 9. ustęp, 4.) tego okręgu, w którym ma siedzibę sąd, powołany do urzędowania według §§ 137. do 139. cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208.

(2) Zresztą do wykazu spadkowego mają odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 32. i 33.

§ 42.

Wymiar na podstawie innych środków dowodowych.

Niezawisłe od obowiązku strony do przedłożenia wykazu spadkowego i innych wykazów oznaczonych w § 31. tego rozporządzenia przysługuje władzy skarbowej według § 29., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego prawo wymierzenia należitości spadkowej na podstawie innych środków dowodowych (naprzykład aktów postępowania spadkowego i innych aktów sądowych, aktów karnych co do opłat skarbowych, urzędowych ustaleń, dokumentów, sądowych oszacowań itp.).

§ 43.

Odsetki odszkodowania.

(1) Bieg ustanowionego w § 29., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego sześciomiesięczego czasu kresu poczyna się z dniem zaistnienia obowiązku opłaty należitości (§ 8. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Zarządzenie §§ 22. do 25. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. czerwca 1901,

Dz. u. p. Nr. 75 o odsetkach odszkodowania pozostaje w mocy ze zmianami, wynikającymi z § 29., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego.

§ 44.

Uiszczanie należitości spadkowej zapomocą stempli.

(1) Od spadku, który składa się tylko z rzeczy ruchomych, winno się uiszczyć należitość spadkową od poszczególnych przypadnięć, jeżeli łączna ich kwota nie przenosi 50 K, w znaczkach stemplowych.

(2) Obliczenie należitości spadkowych należy w tym przypadku do sędziego spadkowego; ma on też zbadać i ustalić według postanowień tego rozporządzenia na podstawie środków dowodowych, dostarczonych przez obowiązane do opłaty należitości, długi i ciężary, które ma się potrącić od spadku, albo od poszczególnych przypadnięć lub części spadku.

(3) Tak obliczoną należitość spadkową pada sąd do wiadomości obowiązanego do jej opłaty z wezwaniem, aby dostarczył potrzebnych do uiszczenia należitości znaczkach stemplowych najdalej w ciągu ośmiu dni.

(4) Znaczki stemplowe, których dostarczenie należy do obowiązanych do opłaty należitości do niepodzielnej ręki, mają być umieszczone na protokole postępowania spadkowego albo na koncepcie dekretu dziedzictwa i unieważnione przez przestemplowanie pieczęcią sądową z czarną farbą w ten sposób, że jedna część odcisku pieczęci ma być uwidoczniiona na znaczku stemplowym, druga zaś na papierze, na którym znaczek jest umieszczony.

(5) Jeżeli obowiązany do opłaty należitości potrzebnych do zapłaty należitości spadkowej znaczków stemplowych nie dostarczy w ciągu oznaczonego w trzecim ustępie terminu, zawiadomi o tem sąd spadkowy władzę skarbową pierwszej instancji, w której okręgu ma swoją siedzibę, w celu przypisania należitości spadkowej. W tym przypadku następują szkodliwe następstwa z § 43., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego.

§ 45.

Zarzuty przeciw sądowemu obliczeniu należitości.

Jeżeli obowiązany do opłaty należitości spadkowej wnieśli zarzuty przeciw obliczeniu przez sąd spadkowy należitości zapłaconej w znaczkach stemplowych, rozstrzyga je władza skarbowa. W tym celu ma sąd oznajmić zarzuty właściwej władzy skarbowej pierwszej instancji (§§ 44., ustęp 5.) przy dołączeniu aktu postępowania spadkowego.

§ 46.

Urzędowy wymiar należitości spadkowej.

(1) O ile należitość spadkowa niema być uiszczoną w znaczkach stemplowych, mają zastosowanie do zawiadomienia o należitości obowiązany do jej opłaty, jakoteż do zapłaty należitości postanowienia § 60. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i inne odnośne przepisy. To samo dotyczy przypadków z § 44., ustęp 5.

(2) Należitość spadkową ma się obliczyć osobno dla każdego poszczególnego nabywcy od czystej wartości całego jemu przypadłego majątku; przytem należy dokonać przepisane w uwadze 2. do pozycyi 1. i 2. taryfy zaokrąglenie. Jeżeli czysta wartość wynosi mniej jak 40 K, to zaokrąglenie odpada i należy przy obliczeniu należitości pominąć wypadające ułamki halerzy.

§ 47.

Wgląd w akta postępowania spadkowego.

Władzom skarbowym wolno wglądać każdego czasu w sądzie w akta postępowania spadkowego, albo te akta podjąć. Prośbie o przesłanie aktów mają sądy, o ile ich czynność urzędowa na to pozwala, uczynić zadość. Władze skarbowe winny zwrócić sądowi bezzwłocznie akta postępowania spadkowego po powzięciu dat miarodajnych dla ich urzędowej czynności.

II. Należitości od darowizny.

§ 48.

Pisma przy datkach.

(1) Postanowienie § 30., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, według którego pisma używane przy okolicznościowych darowiznach nie uzasadniają obowiązku opłaty należitości, ma zastosowanie, jeżeli z pism darowującego albo obdarowanego lub z towarzyszących okoliczności jest widoczne, że chodzi o tego rodzaju podarunek i jeżeli wysokość darowanej kwoty albo stosunki danego przypadku nie wykluczają tego, by datek uważać jako podarunek okolicznościowy.

(2) Przy darach na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, przy darach dla rozwoju umiejętności albo sztuki, nadto przy darach na inne cele powszechnej użyteczności zależy zwolnienie od należitości od tego, by pisma skierowane do obdarowanego albo darowującego oprócz oznajmienia

o darze albo jego odbiorze i ewentualnego wymienia celu darowizny nie zawierały żadnych dalszych dotyczących daru prawnych rozporządzeń, naprzykład zastrzeżenia praw dla darowującego albo dla innych osób.

§ 49.

Darowizna praw użytkowania na rzeczach nieruchomości.

Nieodpłatne przyznanie użytkowania albo używania na rzeczach nieruchomości, należy, niewłączając postanowieniom o udzielnem prawie do nakładania należitości (§§ 5. i 38., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego) uważać za darowiznę rzeczy ruchomej.

§ 50.

Zastosowanie postanowień rozdziału I. do należitości od darowizny.

Do należitości od darowizn należy odpowiednio stosować postanowienia §§ 5., 9., 10., 11., 15., 18., 19. i 20. tudzież, o ile chodzi o darowiznę rzeczy zbiorowych (§ 302. p. k. u. c.) albo rzeczy nieruchomości także §§ 21. i 22.

§ 51.

Uiszczenie należitości od darowizny w znaczkach stemplowych.

(1) Należitość od darowizn rzeczy ruchomych między żyjącymi ma być, jeżeli należitość nie przekracza kwoty 50 K, uiszczona na sporządzonym dokumencie darowizny (§ 30., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego) w znaczkach stemplowych.

(2) Znaczki stemplowe należy unieważnić przez przepisanie, przestrzegając przytem postanowień § 3. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70.

(3) Jeżeli należitość, którą się ma uiszczyć według pierwszego ustępu w znaczkach stemplowych nie będzie wcale albo nie w sposób przepisany zapłacona, znajdują zastosowanie niekorzystne następstwa § 43., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego.

§ 52.

Urzędowy wymiar należitości od darowizny. Doniesienie do wymiaru.

(1) Darowizny między żyjącymi, o ile należitość od darowizny nie ma być stosownie do § 51. tego rozporządzenia uiszczona w znaczkach stemplowych, po zaistnieniu obowiązku opłaty od nich

należności (§ 33. rozporządzenia cesarskiego) winny być zgłoszone do wymiaru należności, przy czem należy przestrzegać postanowień § 44. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Odnosi się to w szczególności też do utworzenia fundacyi i dodatkowych fundacyi (§ 31., l. 3., rozporządzenia cesarskiego).

(3) Zaniechanie doniesienia w należywym czasie o darowiznie do wymiaru należności, pociąga za sobą niekorzystne następstwa z § 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o ile nie zachodzą wymogi § 43., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

(4) Dla przypisania i uiszczenia należności od darowizny są miarodajne postanowienia § 60., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i inne odnośne przepisy; § 46., ustęp 2., tego rozporządzenia należy odpowiednio zastosować.

§ 53.

Darowizny, które podlegają należności spadkowej.

(1) Postanowienia §§ 51. i 52. nie mają zastosowania do darowizn między żyjącymi, przy których jest z góry rzeczą pewną, że podlegają należności spadkowej (§ 1., ustęp 3., l. 1., rozporządzenia cesarskiego).

(2) Datki, wymienione w § 1., ustęp 3., l. 2. i 3., rozporządzenia cesarskiego, należy odnośnie do obowiązku należnościowego traktować przede wszystkim jako darowizny między żyjącymi. Jeżeli później nastaną wymogi, przy których istnieniu podpadają one należności spadkowej, to ma być należność od darowizny wliczona w należność spadkową (§ 1., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego i § 2. tego rozporządzenia).

III. Należności od nieruchomości.

§ 54.

Powtórne przeniesienie rzeczy nieruchomości.

(1) Ulga według ostatniego ustępu § 1., ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, w brzmieniu, zmienionem przez § 39., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, ma miejsce także wtedy, jeżeli pierwsze przeniesienie nie nastąpiło przez dziedziczenie albo zapis, tylko w inny sposób, uzasadniający obowiązek należnościowy według § 1. rozporządzenia cesarskiego i nie jest zawisłe od uprzedniego wpisu odziedziczonego spadku do księgi gruntowej.

(2) O ulgę może się ubiegać ten, któremu nieruchomość najprzód przypadła. Czasokres dwuletni należy liczyć od dnia, w którym nastąpiło pierwsze przypadnięcie spadku, do dnia, w którym nastąpi dalsze przypadnięcie spadku, albo w którym została zawarta późniejsza czynność prawna między żyjącymi.

§ 55.

Nieodpłatne przeniesienie nieruchomości rzeczy, obciążonej prawami użytkowania, używania albo pobierania renty.

§ 21. rozporządzenia cesarskiego i § 19. tego rozporządzenia mają odpowiednie zastosowanie także do należności od nieruchomości. Jeżeli więc rzecz nieruchoma, która jest obciążona prawem użytkowania, używania albo poboru renty, albo prawem do innych powtarzających się świadczeń będzie przeniesiona wskutek śmierci albo przez darowiznę, to należy obliczyć należność od nieruchomości przede wszystkim tylko od tej wartości brutto rzeczy służebnej, zmniejszonej o wartość brutto służebności albo prawa (§ 20. rozporządzenia cesarskiego), bez względu na wzbogacenie, które nastąpi w swoim czasie przez odpadnięcie obciążenia i odroczyć co do zapłaty według § 21. rozporządzenia cesarskiego na prośbę obowiązane do opłaty należności — ewentualnie za daniem stosownego zabezpieczenia. Po ustaniu obciążenia należy wymierzyć przy zachowaniu przepisów § 19., ustęp 3., niniejszego rozporządzenia należność od nieruchomości od tej sumy wartości, która poprzednio z przyczyny obciążenia była wolna od należności od rzeczy nieruchomości i uścić wraz z odroczoną należnością od nieruchomości.

§ 56.

Inne postanowienia.

(1) Do należności od nieruchomości za przeniesienie na wypadek śmierci albo przez nieodpłatną czynność prawną między żyjącymi mają odpowiednie zastosowanie wszystkie postanowienia rozporządzenia cesarskiego o należnościach spadkowych i darowiznach, z wyjątkiem § 13. o tyle, o ile te przepisy odnoszą się albo wyłącznie do rzeczy nieruchomości albo tak do ruchomych jak i do nieruchomości i nie dotyczą potrącenia długów i ciężarów dla obliczenia wartości, podlegającej obowiązkowi opłaty należności; dalej należy odpowiednio stosować postanowienia §§ 2., 4., 6., 8., 9., 10., 13. i 53., ustęp 2., tego rozporządzenia do należności od nieruchomości.

(2) Za nieodpłatne przyznanie użytkowania albo używania na rzeczy nieruchomości na wypadek śmierci albo między żyjącymi, nie należy według

§ 6. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, uiszczając należności od nieruchomości.

(3) Co do sposobu i czasu uiszczenia należności od nieruchomości dotychczasowe postanowienia pozostają nietknięte.

IV. Postanowienia wspólne.

§ 57.

Ocena wartości papierów wartościowych i pewnych rodzajów pieniędzy.

Jeżeli papiery wartościowe, tutejszokrajowe monety handlowe, albo obcokrajowe pieniądze są przedmiotem przeniesienia, podlegającego należności spadkowej albo od darowizny, to należy obliczyć wartość według postanowień § 51. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, ze zmianą, wynikającą z rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. października 1914, Dz. u. p. Nr. 294 i stosownie do przepisów § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 58.

Przysporzenia na cele naukowe, dobroczynne albo humanitarne.

(1) Jeżeli obowiązany do opłaty należności żąda zastosowania niższej stopy należności wynoszącej dwa procent (l. 4., pozycyi 1 i 2 taryfy; uwagi 6 i 7 do pozycyi 1 i 2 taryfy) i nie jest widoczne już z osnowy rozporządzenia ostatniej woli, dokumentu fundacyi albo darowizny, że chodzi o datki na rzecz fundacyi dla celów naukowych, dobroczynnych i humanitarnych albo o przysporzenia dla związków autonomicznych, stowarzyszeń i zakładów przeznaczonych na takie cele, ma on to wykazać wobec władzy skarbowej pierwszej instancyi przez przedłożenie odpowiednich środków dowodowych. Jako te ostatnie wchodzi w rachubę w szczególności wszystkie pisma określające bliżej charakter przysporzenia, jak na przykład protokoły posiedzeń ciał autonomicznych, statuty stowarzyszeń, korespondencye ofiarodawcy itp.

(2) Przy datkach dla stowarzyszeń, spółek i zakładów należy prócz tego wykazać, że majątek tego stowarzyszenia przeznaczony jest według jego statutu wyłącznie i stale na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, dlatego też na wypadek rozwiązania stowarzyszenia może być użyty tylko na takie cele.

(3) O tem czy takie wymogi dla zastosowania niższej stopy należności zachodzą, rozstrzyga z oznaczonym w § 60. wyjątkiem władza skarbową pierwszej instancyi.

§ 59.

Przysporzenia dla innych celów powszechnej użyteczności.

(1) Jeżeli na podstawie zdania końcowego uwagi 7. do pozycyi 1 i 2 taryfy będzie się prosiło o zastosowanie niższej stopy należności dla wymienionych tam fundacyi i przysporzeń na cele o wybitnym charakterze powszechnej użyteczności, to należy wykazać, jak dalece fundacya (przysporzenie) jest na to przeznaczona, aby w szczególnej mierze popierać powszechne dobro pod względem naukowym, gospodarczym lub innym. Prośbę należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancyi.

(2) Przy tego rodzaju przysporzeniach na rzecz związków, stowarzyszeń i zakładów należy odpowiednio zastosować postanowienia § 58., drugi ustęp.

(3) Czy i jak dalece ma być przyzwolona ulga, rozstrzyga według swobodnego uznania Ministerstwo skarbu.

§ 60.

Zastosowanie ulg do zagranicznych fundacyi itp.

(1) Jeżeli na podstawie uwagi 8. do pozycyi 1 i 2 taryfy prosi się o zastosowanie niższej stopy wynoszącej 2 procent dla przysporzeń na rzecz zagranicznych fundacyi (autonomicznych związków, stowarzyszeń, spółek, zakładów), to obowiązany do opłaty należności winien w prośbie, którą się ma wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancyi, prócz wymogów, przytoczonych w §§ 58. albo 59., także wykazać, że ustawy odnośnego zagranicznego państwa nie przewidują od tego rodzaju przysporzeń wyższej państwowej opłaty spadkowej, albo opłaty od darowizny wyższej aniżeli 2 procent i że również przysporzenia na rzecz podobnych austriackich fundacyi (związków autonomicznych, stowarzyszeń, spółek i zakładów) nie podlegają w ogóle albo też pod warunkiem wzajemności niekorzystniejszemu traktowaniu.

(2) O przyznaniu ulgi rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania.

§ 61.

Obliczanie czasokresów.

W czasokresy przewidziane w cesarskiem rozporządzeniu i w rozporządzeniu niniejszem nie należy wliczać dnia, od którego czasokres poczyna biec; czasokresy, które nie są oznaczone według dni, winno się obliczać według kalendarza.

§ 62.

Obowiązek donoszenia.

Przewidziane w § 41. rozporządzenia cesarskiego doniesienia do władzy skarbowej należy wyśtosowywać do urzędu rejestrowego (§ 9., ustęp 4.).

§ 63.

Uwolnienie podań i załączników od stempla.

(1) Prośby o uwolnienie albo zniżenie należności wnoszone na podstawie rozporządzenia cesarskiego i niniejszego rozporządzenia są według p. t. 44, g, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, wolne od stempla.

(2) Dodane do tych podań załączniki są według § 11. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, wolne od stempla od załączników.

(3) To samo odnosi do wykazów spadkowych i innych wykazów, wnoszonych w celu wymiaru należności jakoteż do podań, któremi je wniesiono.

§ 64.

Kary porządkowe.

Za przekroczenia przepisów rozporządzenia cesarskiego, utrzymanych w mocy poprzednich ustaw o należnościach spadkowych, od darowizn i od nieruchomości na wypadek bezpłatnych przeniesień jakoteż za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia i innych zarządzeń i nakazów władzy, wydanych w celu wykonania owych przepisów, może władza skarbowa nakładać kary porządkowe do 5000 koron; w każdym przypadku powtórnego przekroczenia i w razie dalszego nieprzestrzegania przepisów można po każdym bezowocnem upomnieniu nakładać dalszą karę porządkową aż do takiego samego najwyższego wymiaru.

V. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 65.

Postanowienia przejściowe natury ogólnej.

(1) Postanowienia § 1., ustęp 1., l. 2. i 3., i § 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego mają i wtedy zastosowanie, jeżeli darowizna albo sporządzenie układów małżeńskich nastąpiły przed dniem 1. stycznia 1916, zaś śmierć spadkodawcy (darowującego albo małżonka) nastąpiła po dniu

31. grudnia 1915 (§§ 8. i 46. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Natomiast nie należy stosować przepisów rozporządzenia cesarskiego dla substytucji powierniczych albo do przypadnięć zawarunkowanych albo ograniczonych czasokresem, jeżeli przypadek substytucji (warunek albo termin) nastąpił dopiero po dniu 31. grudnia 1915, zaś śmierć spadkodawcy nastąpiła przed dniem 1. stycznia 1916. To samo dotyczy zawarunkowanych i ograniczonych czasokresem darowizn między żyjącymi, jeżeli wprowadzie warunek albo czasokres, lecz nie okoliczność, uzasadniająca obowiązek należytościowy (§ 33. rozporządzenia cesarskiego) zaistniały po dniu 31. grudnia 1915.

(3) Postanowienie § 29., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego, według którego oznaczony w § 11. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, dwunastomiesięczny czasokres zniżono na sześć miesięcy i wymiar przewidzianych tam rocznych odsetek został podwyższony na pięć procent, niema zastosowanie, jeżeli przypadnięcie, uzasadniające obowiązek do zapłaty należności spadkowej, nastąpiło już przed dniem 1. stycznia 1916.

(4) Ulga według ostatniego ustępu § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, w brzmieniu, zmienionem przez § 39., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, ma zastosowanie i wtedy, jeżeli pierwsze przeniesienie rzeczy nieruchomości nastąpiło przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, zaś dalsze przeniesienie dopiero później.

§ 66.

Postanowienia przejściowe dla spuścizn po uczestnikach wojny.

(1) Jeżeli w przypadkach § 46., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego należności spadkowe i od nieruchomości po uczestnikach wojny zostały już wymierzone podług dotychczasowych przepisów ustawowych, wolno obowiązanemu do opłaty należności prosić władzę skarbową pierwszej instancji za wykazaniem, że zachodzą wymogi z § 4. rozporządzenia cesarskiego jakoteż przy zastosowaniu się do § 6. tego rozporządzenia wykonawczego, o odpisanie albo zniżenie należności, a jeżeli już są zapłacone, o zupełny albo częściowy ich zwrot.

(2) To postanowienie ma zastosowanie także wówczas, jeżeli należność spadkowa została wymierzona przez sąd spadkowy i uiszczona w znaczkach stemplowych.

§ 67.

Postanowienia, które tracą moc obowiązującą.

(1) Dotychczasowe rozporządzenia i zarządzenia dotyczące stempli i należitości bezpośrednich przestają o tyle obowiązywać, o ile stoją w sprzeczności z rozporządzeniem cesarskiem albo z niniejszem rozporządzeniem.

(2) W szczególności uchyla się:

1. Punkt 5 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1850, Dz. u. p. Nr. 470,

2. rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 23. marca 1852, Dz. u. p. Nr. 84., o układaniu wykazów spuścizny,

3. rozporządzenia ministeryalne z dnia 23. marca 1852, Dz. u. p. Nr. 82., i z dnia 25. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 148., o ile dotyczą należitości spadkowych,

4. reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 10. kwietnia 1852, Dz. u. p. Nr. 92., o ile

dotyczy oznaczenia wartości lenna z przyczyny przeniesień majątkowych na wypadek śmierci,

5. punkt 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 106,

6. § 11., I., lit. h, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 306,

7. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 3 z roku 1900,

8. §§ 1., 16., ustępy 3. do 5., nadto §§ 18. i 21. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 75.

§ 68.

Chwila wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskiem z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278., a więc w dniu 1. stycznia 1916.

Hochenburger wlr.

Leth wlr.

Kraj koronny:.....

Sąd spadkowy:.....

Wykaz

spadku po zmarłym(ej) w dniu.....

W.....

1. Majątek spadkowy

wraz z częściami składowymi majątku, które należy według § 31. rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, wciągnąć do wykazu spadkowego.

Liczba pozycji	Przedmiot	Podstawa i sposób oszacowania (oszacowanie sądowe, inwentarz, zeznanie majątku z mocą przysięgi, wartość podatkowa, wartość według kursu itd.)	Podanie wartości								Uwagi strony (na przykład co do nieściągalności albo niepewności wierzytelności)	Uwagi sądu
			nieruchomego majątku		papierów wartościowych		wierzytelności i innego ruchomego majątku		razem			
			K	h	K	h	K	h	K	h		
Razem:												

Uwaga: Bliższe postanowienia co do wypełnienia tego wykazu zawarte są w § 32. rozporządzenia wykonawczego.

2. Pozycje potrącenia.

Liczba pozycji	Imię i nazwisko wierzyciela	Tytuł prawny wierzytelności	Załącznik	Kwota		Dotyczy całego spadku albo pewnego oznaczonego przypadnięcia	Uwagi strony	Uwagi sądu
				K	h			
Po odciążeniu pozycji potrącalnych wynoszących razem						Pozostaje majątek w czystej wartości		

3. Przypadnięcia.

Liczba pozycji	Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania nabywcy	Dokładne podanie stosunku nabywcy do spadkodawcy (czy krowny, powinowaty i w jakim stosunku)	Roszczenie o zwolnienie od należności albo o zniesienie (tytuł prawny, ustawowe postanowienie)	Przedmiot	Czysta wartość poszczególnego przypadnięcia		Stopa procentowa należności spadkowej	Uwagi strony	Uwagi sądu
					K	h			
Suma ..									

